

Diễn Viên Nhật Thường

Contents

Diễn Viên Nhật Thường	1
1. Chương 1: Cuộc Sống Mới	1
2. Chương 2: Tin Người Chết	4

Diễn Viên Nhật Thường

Giới thiệu

Thể loại: trọng sinh, hiện đại, âm áp, 1x1, HECouple: Lục Lăng Tây x Nhan ViệtLục Độ dài: 170 chương + 5 ngoại truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-vien-nhat-thuong>

1. Chương 1: Cuộc Sống Mới

"Bác sĩ Lư, tim của bệnh nhân ngừng đập rồi."

"Chuẩn bị kích điện."

"Khoan đã, tim đã đập lại rồi."

"Tích... Tích... Tích..."

"Huyết áp bao nhiêu?" "80"

"Nhịp tim?" "60"

"Tình hình bệnh nhân ổn định lại rồi, tiếp tục phẫu thuật."

Giọng nói xa lạ mơ hồ vang bên tai, Lục Lăng Tây mơ mơ màng màng mở mắt ra, hoảng hốt nhìn ngọn đèn sáng rực trên đầu. Giật giật đầu, cảm giác đầu rất nặng, chỉ có thể nghiêng một góc nhỏ, lại thấy bóng người nhạt nhòa ở bốn phía.

"Đây là đâu?"

Lục Lăng Tây nghĩ, cố gắng mở mắt nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy mờ nhạt không rõ, cậu cố sức nháy mắt, trí nhớ thoáng hiện lên, đúng rồi, đây là bệnh viện. Cậu đang phẫu thuật hiến thận, thân thể anh trai lại xảy ra chuyện, bác sĩ nói anh trai bị suy thận cấp tính, cậu là người có HLA và tế bào tương xứng với anh trai, là người hiến thận tốt nhất.

Lục Lăng Tây nhắm mắt lại, hình ảnh mẫu thân cầm tay cậu khóc như đang xảy ra trước mắt.

"Tiểu Tây, bệnh của anh con lại nặng thêm, con là người duy nhất có thể cứu anh con, con sẽ cứu thằng bé, đúng không?"

Phụ thân đứng sau mẫu thân, vẻ mặt phức tạp khó hiểu, cậu nhìn phụ thân rồi nhìn mẫu thân, nghe lời gật đầu.

”Con ngoan! Con ngoan!”

Trong mắt mẫu thân lóe lên một tia sáng, dùng sức ôm chặt cậu, giống như người chết đuối ôm cọc gỗ cứu mạng. Cậu im lặng tựa vào ngực mẫu thân, giống như những lúc thân thể anh trai xảy ra chuyện rồi yêu cầu cậu nằm trên bàn mổ khác vậy. Cậu là đứa con ngoan trong lời mẫu thân, giá trị tồn tại của cậu là vì anh trai, cậu luôn biết điều đó.

Mười tám năm trước, Lục Lăng Tây sinh ra trong nhà họ Lục ở Trung Kinh. Phụ thân cậu Lục Nghiễm Cảnh là đứa con trai nhỏ nhất của nhà họ Lục, mẫu thân cậu Lê Thái Doanh là con gái lớn nhà họ Lê, hai người là trai tài gái sắc môn đăng hộ đối, đám hỏi hai nhà Lục Lê không biết được bao nhiêu người mơ ước. Nhưng trên đời làm gì có chuyện nào là hoàn mỹ? Đứa con đầu của Lục Nghiễm Cảnh và Lê Thái Doanh, Lục Duy An, lúc bảy tuổi được chẩn đoán bị bệnh bạch cầu mạn tính. Lúc đầu khi có kết quả, bệnh của Lục Duy An còn đang ở trong giai đoạn mãn tính. Lục Nghiễm Cảnh và Lê Thái Doanh mang Lục Duy An đi chữa trị tại các bác sĩ nổi tiếng trên thế giới, nhưng biện pháp chữa trị duy nhất là ghép tủy dị thân.

* Trung Kinh = Bắc Kinh

Tỷ lệ sống của bệnh bạch cầu mạn tính từ 3-4 năm, trong thời gian này đủ để nhà họ Lục tìm được người hiến tạng thích hợp. Nhưng so với người hiến tạng không cùng dòng máu, bác sĩ đề nghị Lục Nghiễm Cảnh và Lục Thái Doanh sinh thêm một đứa bé khác, dùng máu cuống rốn của đứa bé ra để cấy ghép tế bào gốc cứu chữa cho Lục Duy An. Bác sĩ cũng nói rõ, dù Lục Duy An ghép tủy thành công, nhưng cũng không cam đoan rằng sau này sẽ không tái phát bệnh. Tỷ lệ tái phát bệnh bạch cầu sau khi ghép tủy là rất cao, mỗi lần đều phải tìm người hiến tạng thích hợp, hơn nữa chưa chắc có thể tìm được, nên hai người sinh thêm một đứa bé khác là thích hợp nhất. Dưới lời đề nghị của bác sĩ, Lục Nghiễm Cảnh và Lê Thái Doanh qua công nghệ gen đã sinh ra một đứa bé có gen tương đồng với Lục Duy An, Lục Lăng Tây.

Từ sau khi sinh ra, Lục Lăng Tây chỉ sống vì anh trai Lục Duy An. Cậu là cái bóng của anh trai, là ”kho thuốc dự trữ” anh trai cần để chữa bệnh. Máu cuống rốn, tế bào, tủy... Chỉ cần là anh trai cần, cậu sẽ im lặng nằm lên bàn phẫu thuật. Cho đến lần này...

”Tiểu Tây, đây là lần cuối cùng, phụ thân hứa với con.”

Vào buổi tối sau khi Lục Lăng Tây đồng ý hiến tạng, một mình Lục Nghiễm Cảnh đến phòng cậu. Khác với Lê Thái Doanh luôn luôn chỉ quan tâm đến Lục Duy An, Lục Nghiễm Cảnh luôn cố đối xử bình đẳng giữa Lục Duy An và Lục Lăng Tây.

Nhìn đứa con út từ nhỏ luôn nghe lời hiểu chuyện, Lục Nghiễm Cảnh khổ sở hứa. Lục Lăng Tây không nói gì, chỉ mở to đôi mắt đen nhìn Lục Nghiễm Cảnh.

Lục Nghiễm Cảnh nhìn đôi mắt không có dao động gì của Lục Lăng Tây, không vui cũng không buồn. Ông muốn Lục Lăng Tây nói gì đó, nhưng Lục Lăng Tây lại chỉ im lặng nhìn ông... Lục Nghiễm Cảnh chật vật rời tầm mắt, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của Lục Lăng Tây, vừa cam đoan vừa hứa hẹn nói: ”Tiểu Tây, sau lần phẫu thuật này, phụ thân sẽ đưa con ra nước ngoài học.”

Học ở nước ngoài? Đối với Lục Lăng Tây, đây chỉ là một giấc mộng xa xôi. Sau khi cậu bị tai nạn xe năm lớp 3, mẫu thân đã không để cậu rời khỏi tầm mắt của bà. Bà mời gia sư dạy học, để cậu học ở nhà. Cậu hiểu mẫu thân lo cho thân thể cậu, nhưng càng hiểu rằng bà lo là lỡ như cậu xảy ra chuyện gì, sẽ không kịp sinh một đứa bé khác cứu anh trai.

”Lục Lăng Tây, cậu không sống vì ai cả, cậu có cuộc sống của riêng mình.”

”Tiểu Tây, đây là lần cuối cùng, phụ thân hứa với con.”

Lời nói của bác sĩ Tô và phụ thân lần lượt hiện lên trong đầu, Lục Lăng Tây từ từ nhắm mắt lại, cảm giác mệt mỏi từ đáy lòng lại chậm rãi trôi lên, nếu đây là lần cuối cùng thì tốt quá rồi...

”Bác sĩ, sao con trai tôi lại không tỉnh? Không phải anh nói phẫu thuật xong thì sau hai ngày sẽ tỉnh lại sao? Sắp một tuần rồi, bệnh viện các anh có phải muốn lấy thêm tiền không?”

”Người nhà bệnh nhân, bệnh nhân phẫu thuật rất thành công, bây giờ hôn mê là vì thân thể cậu ấy đang tự chữa trị, chắc sẽ nhanh tỉnh lại, cô hãy kiên nhẫn chờ đi.”

”Chờ, chờ thế nào mà chờ? Anh có biết một ngày ở bệnh viện hết bao nhiêu tiền không? Bệnh viện các anh nói như thế, nhưng con trai tôi vẫn không tỉnh lại, các anh không phải nên giải thích cho tôi sao?”

”Người nhà bệnh nhân...”

Trong phòng bệnh tại bệnh viện hàng đầu Phương Thành, bác sĩ không có cách nào nhìn người phụ nữ đang khóc lóc om sòm trước mặt, cảm thấy đầu rất đau. Người phụ nữ này tên là Vương Thục Tú, là mẹ của bệnh nhân giường số 20, từ khi bệnh nhân nằm viện tới nay, Vương Thục Tú không ngày nào là không kêu ca. Nếu không phải nói y tá có thái độ không tốt mà trách mắng, thì lại là nghi ngờ bệnh viện muốn lấy nhiều tiền. Bác sĩ và y tá phụ trách giường số 20 bị cô hành đến nỗi khổ không thể tả. May mà cô chỉ đến vào buổi chiều, vào buổi tối lại không thấy đâu, nhịn một hai giờ là được rồi.

”Bác sĩ anh nói đi, sao con trai tôi lại chưa tỉnh?” Vương Thục Tú nhướn mày liễu, lôi kéo bác sĩ không cho anh đi.

Bác sĩ xấu hổ muốn thoát khỏi, lại không dám có động tác gì lớn. Bởi vì Vương Thục Tú mặc quá ít, một cái váy trễ ngực chỉ đủ ôm hông, bác sĩ cảm giác nếu anh giãy dụa thì sẽ bị mắng là lưu manh.

Người nhà của bệnh nhân cùng phòng bệnh đều không lên ngăn cản, tất cả đều sôi nổi từng bừng nhìn trò hay. Bệnh nhân ở giường 20 là một thiếu niên 18 tuổi, đừng thấy Vương Thục Tú có một đứa con trai, nhưng thực ra tướng mạo của cô không giống một người mẹ có đứa con lớn như vậy.

Có một câu rất hay, mỹ nhân cho dù khóc lóc om sòm thì cũng đều được tha thứ, Vương Thục Tú chính là một mỹ nhân. Cô năm nay 42 tuổi, nhưng nhìn như mới chỉ 30. Mày liễu, mắt xéch, dáng người cao gầy đầy đặn, chỉ cần không nói lời nào thì nhìn hành động cử chỉ cũng là phong tình vạn chủng, tiếc là vừa mở miệng liền lộ ra bản chất thật. Hơn nữa lại có khí chất phong trần, nên dù người nhà bệnh nhân cùng phòng bệnh thích nhìn cô nhiều lần, nhưng cũng không muốn nói chuyện với cô.

Lúc Vương Thục Tú và bác sĩ đang lôi kéo, bệnh nhân trên giường số 20 có động tĩnh.

Lục Lăng Tây nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy bên tai có tiếng ong ong ong. Không biết có phải là di chứng sau khi phẫu thuật không, đầu cậu giống như bị giành giật trái phải vậy, đau âm ỉ. Lục Lăng Tây giãy dụa muốn gơ tay lên, nhưng bốn chi tựa như không nghe theo cậu, cậu dùng hết sức, cũng chỉ có ngón trở hơi động chút.

”Ồn quá!” Lục Lăng Tây muốn mở miệng, nhưng cổ họng như bị thứ gì chặn lại, nói không nên lời.

”A, động, động rồi!” Có người lớn tiếng kêu.

”Vương Thục Tú, con trai cô cử động rồi kìa.” Một tiếng nói khác nhắc nhở.

Đang lôi lôi kéo kéo với bác sĩ, Vương Thục Tú mau lẹ buông tay bác sĩ ra, vài bước chạy tới trước giường.

”Lục Lăng Tây, tiểu vương bát đản này, mày từ nhỏ đến lớn cứ thích làm mẹ mày tức chết phải không?”

”Lục Lăng Tây, Lục Lăng Tây!”

Vương Thục Tú kêu hai tiếng nhưng người trên giường vẫn không có tiếng động nào. Cô tức giận nhìn xung quanh, hai tay chống nạnh cao giọng nói: ”Tên nào vừa nói con trai tôi tỉnh rồi? Mấy người nhìn đi, tỉnh cái khỉ gì mà tỉnh?”

Hai người vừa lên tiếng muốn nói gì đó, lại sợ công lực mắng chửi người của Vương Thục Tú, liền im lặng. Vương Thục Tú vừa quay đầu đã thấy bác sĩ thừa dịp nhanh chóng chạy đi, càng thêm tức giận, cảm thấy bọn họ lừa cô để lấy lòng bác sĩ, chuẩn bị mắng chửi người thì...

”Ồn quá!” Sau vô số lần cố gắng, Lục Lăng Tây cuối cùng cũng nói nên lời. Cậu cho là mình nói rất lớn, nhưng với những người xung quanh thì chỉ như thì thào nói nhỏ. Cũng may phòng bệnh không ai nói chuyện, Vương Thục Tú vừa lúc nghe thấy được, lập tức cúi người vào trước mặt cậu.

”Con trai, con trai, Lục Lăng Tây, vương bát đản!”

Một loạt từ rơi xuống, thiếu niên trên giường rớt cuộc mở mắt ra.

Vương Thục Tú vui vẻ cười, "Nhóc con, nhớ mẹ mày không?"

Lục Lăng Tây ngơ ngàng nháy mắt mấy cái, xuất hiện trước mắt là một khuôn mặt xa lạ. Cậu biết giọng nói này, là giọng nói luôn tranh cãi âm ỉ bên tai cậu.

Vương Thục Tú thấy Lục Lăng Tây đã tỉnh, tim luôn treo cao rớt cuộc cũng buông xuống. Cô vui vẻ nói với Lục Lăng Tây: "Tiểu vương bát đản, bọn họ đều nói mày không cứu được, mẹ mày không tin, xem đi, chẳng phải mày tỉnh rồi sao? Mẹ mày nuôi mày lớn tới chừng này còn chưa được hưởng phúc, nếu mày chết rồi, chẳng phải mẹ mày lỗ vốn sao. Thằng cha chết tiết kia của mày không biết lại đi đâu rồi, mấy ngày nay cả cái mặt cũng chẳng thấy đâu. Mày nhớ cho kỹ, mày nằm viện nhiều ngày như vậy đều do tiền mồ hôi nước mắt của mẹ mày đấy."

Người phụ nữ trước mặt nói không ngừng, cô nói từ nào Lục Lăng Tây đều nghe rõ, nhưng cũng không hiểu đối phương đang nói gì. Cậu nhìn đôi môi người phụ nữ đang mở ra đóng vào không dứt, rớt cuộc cũng có cơ hội hỏi điều mà cậu băn khoăn.

"Dì là ai? Phụ thân và mẫu thân đâu rồi?"

"Tiểu vương bát đản mày nói cái gì! Phụ thân mẫu thân gì ở đây, mày muốn lừa mẹ mày cái gì đây?" Vương Thục Tú nhướn mày liếc, tiện đường vỗ vào đầu Lục Lăng Tây một cái.

"Đừng đánh vào đầu!" Y tá đang cầm thuốc vội vàng kêu lên, đáng tiếc là đã chậm một bước.

Vương Thục Tú vừa đánh một cái, thì Lục Lăng Tây mở to mắt được vài phút đồng hồ lại lần nữa chìm vào trong bóng tối.

2. Chương 2: Tin Người Chết

Lần thứ hai tỉnh lại đã là hai ngày sau, Lục Lăng Tây biến thành Lục Lăng Tây. Mấy lời này tuy kỳ lạ, nhưng sự thật lại càng kỳ lạ hơn.

Lục Lăng Tây không biết chuyện gì đã xảy ra, sau khi phẫu thuật, cậu đã không còn là đứa cháu nhỏ nhất của nhà họ Lục ở Trung Kinh – Lục Lăng Tây nữa, mà bỗng nhiên xuất hiện ở Phượng Thành, trở thành đứa con trai Lục Lăng Tây của người phụ nữ đã gặp hai ngày trước.

Lúc đầu khi Lục Lăng Tây biết được chuyện này, cũng đã kinh ngạc nửa ngày. Thân thể của cậu đã không còn là thân thể quen thuộc trước kia nữa, không xanh xao không gầy yếu, thân thể mới này tràn đầy sức sống. Thứ duy nhất có thể liên tưởng tới cậu trước đây chính là khuôn mặt của cậu, hai khuôn mặt giống nhau ba bốn phần, nhưng khuôn mặt này có nét tinh ranh xinh đẹp hơn, có thể thấy là được di truyền từ người mẹ của thân thể này.

Lục Lăng Tây nghe thầy thuốc nói rằng, tay của anh đã tạo ra kỳ tích. Trong lúc phẫu thuật thì tim cậu đã ngừng đập một lần, nhưng kỳ tích đã xuất hiện, sau khi tim cậu ngừng đập 10 giây đã đập trở lại. Cậu trầm nghĩ, đây không phải là kỳ tích phẫu thuật, mà là một kỳ tích huyền diệu. Khi trái tim đập trở lại, ở trong thân thể này đã không phải là Lục Lăng Tây trước kia nữa, mà là cậu. Vậy chủ nhân ban đầu của thân thể này đâu rồi? Chết rồi sao? Hay giống như cậu nhập vào một thân thể xa lạ, nhập vào thân thể ban đầu của cậu?

Suy nghĩ này khiến cậu lo lắng. Không chỉ là vì ý nghĩ này quá kỳ lạ, cậu chưa từng nghe qua chuyện này, mà vì thân thể hiện tại khỏe mạnh hơn thân thể trước kia của cậu, khiến cậu cảm thấy chột dạ. Cậu tưởng tượng thấy thiếu niên mình không biết kia tỉnh lại trong thân thể cậu, thấy một thân thể không trọn vẹn sau khi phẫu thuật, sẽ sợ hãi như thế nào đây?

Lục Lăng Tây cảm thấy mình cần tìm cách liên lạc về nhà, nếu người kia thật sự ở trong cơ thể cậu, thì cậu sẽ nghĩ cách trao đổi cơ thể với đối phương. Người kia không phải là cậu, mỗi người bọn họ đều có cuộc sống riêng, cậu không thể tự tiện tay thế cậu ta, càng không thể ích kỷ để cậu ta thay thế cậu. Cho dù cậu luôn muốn rời khỏi nơi đó...

Lục Lăng Tây suy nghĩ lung tung trong đầu, một câu cũng không nói, chỉ lẳng lặng nằm trên giường. Lúc trước khi ở nhà họ Lục, cậu là đứa con nhỏ nhất, lại bởi vì tình huống đặc biệt nên vẫn luôn không có bạn cùng chơi, năm này tháng khác chỉ có một mình, nên dần dần hình thành tính cách không thích nói chuyện. Bây giờ thay đổi sang một hoàn cảnh lạ lẫm, cậu lại càng không biết nên nói gì.

"Bác sĩ, rốt cuộc con trai tôi đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao nó không nhớ gì cả, anh không phải nói là phẫu thuật rất thành công sao?"

"Đầu của bệnh nhân bị thương rất nặng, có thể sẽ ảnh hưởng đến trung khu thần kinh, đây không phải là chuyện lớn, chỉ cần chăm sóc thêm một thời gian nữa là được."

"Nó không biết tôi, còn nói không phải là chuyện lớn sao? Vậy chuyện gì mới là lớn? Bệnh viện các anh rốt cuộc có biết chữa bệnh không?"

Bác sĩ không biết nên nói thế nào: "Hiện tại bệnh nhân đang bị mất trí nhớ, cô nếu muốn bệnh nhân mau nhớ lại, tốt nhất là nên nói cho cậu bé một vài sự việc quen thuộc, có thể giúp cho bệnh nhân khôi phục trí nhớ."

"Thật sao?"

"Đúng vậy!"

Tiếng nói chuyện ngoài cửa ngừng lại, Vương Thục Tú mặc một chiếc váy ngắn màu hồng trẻ ngược, đi một đôi giày cao gót 10 phân bước đến.

"Tiểu vương bát đản mày có nghe thấy không? Mày hiện tại biết mẹ là ai rồi chứ."

Vương Thục Tú ngồi xuống bên cạnh Lục Lăng Tây. Lục Lăng Tây im lặng nhìn cô, không nói gì.

"Mày..." Vương Thục Tú quen đường muốn giơ tay lên, vừa đi được nửa đường lại nhớ là không thể đánh vào đầu, liền thay đổi quỹ đạo đánh lên giường, oán hận đánh, "Mẹ đúng là thiếu nợ mày mà, đều là loại khốn kiếp như thằng cha mày."

Trong suốt 18 năm qua của Lục Lăng Tây, có thể nói chưa bao giờ nghe người ta chửi bậy. Có đôi lúc cậu có thấy trên TV hoặc trong sách, nhưng một người mẹ lại mắng con trai mình như vậy là lần đầu tiên cậu thấy. Nhưng không hiểu sao, tuy Vương Thục Tú nói năng thô lỗ, nhưng Lục Lăng Tây lại cảm giác được dưới những lời nói đó là sự quan tâm đối với thân thể này.

Ánh mắt Lục Lăng Tây rất sạch sẽ, vẻ mặt vô tội nhìn Vương Thục Tú. Vương Thục Tú muốn mắng một câu "Tiểu hồn đản" lại nhịn xuống, đổi thành "Đói bụng không?"

Lục Lăng Tây ngại ngừng gật đầu, gần một tuần không ăn cơm, cậu thấy hơi đói rồi.

Vương Thục Tú lấy cặp lồng giữ ấm bên cạnh, múc ra một bát canh gà. Lúc trước Lục Lăng Tây hôn mê nên không cần ăn cơm mà chỉ cần truyền dịch, bây giờ cậu đã tỉnh, nếu chỉ dựa vào truyền dịch thì không được, phải bổ sung thêm chất dinh dưỡng nữa. Canh gà mới múc ra nên hơi nóng, Vương Thục Tú vừa lấy thì quấy, vừa theo thói quen nhỏ giọng oán giận: "Mẹ làm việc buổi tối nên không thể ngủ, chỉ có thể ngủ bù vào buổi sáng, bây giờ buổi sáng cũng không được ngủ, còn phải đưa cơm cho mày. Nếu sau này mày dám không hiểu thuận, mẹ sẽ tìm người đánh gãy chân mày."

Tuy cô oán giận, nhưng động tác trong tay cũng không chậm, thử xem canh nguội chưa rồi cẩn thận đút cho Lục Lăng Tây.

Lục Lăng Tây phối hợp uống một ngụm canh, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Vương Thục Tú cầm thìa nhìn Lục Lăng Tây một cách kỳ lạ, tiểu vương bát đản sao lại trở nên hiểu chuyện như vậy? Nhưng cô lại nghĩ đến việc Lục Lăng Tây đã mất trí nhớ, bây giờ chẳng khác gì một tờ giấy trắng. Cô đã nói mà, con trai cô hồi nhỏ thông minh hiểu chuyện, nhưng sau lại học thói xấu với thằng cha khốn nạn kia. Bây giờ xem ra mất trí nhớ cũng không phải là chuyện xấu.

Lục Lăng Tây uống từ từ từng thìa canh, do dự nên giải thích với Vương Thục Tú về việc mình muốn gọi điện thoại như thế nào. Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, hai cảnh sát đi cùng với một người đàn ông cao lớn giúp một ông lão đi vào, đi đến trước giường bệnh của cậu.

Lục Lăng Tây thấy rõ mặt của người đàn ông kia, ngạc nhiên mở to mắt, bác sĩ Tô sao lại ở đây?

Bác sĩ Tô trong miệng Lục Lăng Tây tên là Tô Lăng, là một trong những bác sĩ điều trị cho Lục Duy An. Lúc trước Lục Lăng Tây thường nằm viện cùng với Lục Duy An, thường gặp mặt nên cũng biết Tô Lăng. Tô Lăng luôn chăm sóc cho Lục Lăng Tây, ở một góc độ nào đó thì có thể nói là anh thương xót cho hoàn cảnh của Lục Lăng Tây, nhưng là bác sĩ nên anh không thể chỉ trích những việc làm của nhà họ Lục. Việc anh có thể làm là sau mỗi lần Lục Lăng Tây hút tủy xương xong, yên lặng an ủi thiếu niên luôn an tĩnh này.

So với sự kinh ngạc của Lục Lăng Tây, Tô Lăng càng kinh ngạc hơn sau khi thấy cậu. Anh đang xử lý việc tạm rời công tác ở Trung Kinh thì nhận được điện thoại từ nhà. Ông nội Tô đang luyện võ ở công viên thì gặp một đám côn đồ đang đánh nhau, không cẩn thận nên đã bị thương. Khi anh vội vã chạy về Phường Thành thì nghe cảnh sát nói đám côn đồ kia đều đã chạy mất, chỉ còn lại một người bị thương nặng đang nằm trong bệnh viện, hình như tên là Lục Lăng Tây.

Cái tên này gợi lên ký ức mà anh không muốn nhớ lại, anh chỉ cho là tên côn đồ trong lời cảnh sát chỉ là có tên giống thiếu niên trong trí nhớ của anh, nhưng không ngờ ngay cả khuôn mặt cũng có vài nét tương tự, hơn nữa cậu thiếu niên trước mắt này xinh đẹp hơn một chút.

Tô Lăng kinh ngạc chỉ trong một cái chớp mắt, cảnh sát đã chạy tới bên cạnh Lục Lăng Tây, "Tĩnh rồi?"

Khi Lục Lăng Tây bị đưa đến bệnh viện bọn họ đã tới một lần, lúc đó Lục Lăng Tây vẫn là một cậu thiếu niên với mái tóc nhuộm vàng. Chắc là để thuận tiện cho việc kiểm tra nên tóc vàng trên đầu đã bị cạo sạch, chỉ còn lại cái đầu đinh ngắn cùn cùn. Mấy vết bầm đủ màu sắc trên mặt cũng được rửa sạch, gương mặt sạch sẽ, hơn nữa đường nét lại giống mẹ, quả là một thiếu niên xinh đẹp. Nét mặt nghiêm túc của anh cảnh sát cũng dịu lại, hiền lành cười cười với cậu.

Từ lúc cảnh sát bước vào thì Vương Thục Tú đã bỏ bát xuống, hai tay chống nạnh giống gà mẹ bảo vệ con chần trước mặt Lục Lăng Tây.

"Sao mấy người lại đến đây? Không phải đã nói đánh ông già kia không phải là con tôi sao? Con trai tôi suýt chết mà mấy người lại tìm đến mấy lần là có ý gì? Cảnh sát thì có thể bắt nạt người khác sao? Coi thường chúng tôi một mình không chồng không cha chứ gì?"

Vương Thục Tú khóc lóc ôm sòm khiến cảnh sát không có cách gì cả. Bọn họ lúc trước đã biết rõ công lực của Vương Thục Tú, nên vội nhẹ nhàng nói: "Trước đây là hiểu lầm thôi, chúng tôi đã tìm được đoạn băng ghi hình trong camera theo dõi ở công viên, người đánh ông Tô không phải là con trai của cô, chúng tôi cũng chỉ muốn gặp cậu ấy hỏi một số chuyện thôi."

"Hỏi cái gì? Muốn hỏi cái gì chứ? Con trai tôi mất trí nhớ rồi, không biết gì cả."

"Mất trí nhớ?" Cảnh sát giật mình hỏi.

Vương Thục Tú tức giận trừng mắt, "Con trai tôi bị thanh sắt lớn như vậy đánh vào đầu, lại chảy nhiều máu như vậy, suýt chút nữa là chẳng còn mạng. Các người nếu không tin thì đi hỏi bác sĩ đi, đi đi!"

Hai anh cảnh sát nhìn nhau cười khổ. Lần này bọn họ đến đây là để nói việc Lục Lăng Tây không còn hiềm nghi nữa, và còn muốn Lục Lăng Tây xác nhận mấy người trong đoạn băng kia. Nhưng giờ Lục Lăng Tây đã mất trí nhớ nên không thể trông chờ được gì nữa. Đã không hỏi được gì nên hai anh cảnh sát cũng không ở lâu, chỉ còn mình Tô Lăng ở lại bệnh viện chăm sóc ông Tô.

"Mấy người muốn làm gì?" Vương Thục Tú cảnh giác hỏi.

Ông Tô hiền lành cười nói: "Tôi muốn tới cảm ơn cậu bé này. Tôi đã nhìn đoạn băng kia, nếu không phải cậu ấy kéo tôi thì thanh sắt kia đã đánh vào đầu tôi rồi."

Thấy ông hiền lành nên Vương Thục Tú cũng không tiện đuổi người, mặc kệ họ ở lại trong phòng bệnh, mình thì cầm cặp lồng và bát ra ngoài rửa.

Vương Thục Tú vừa đi, Lục Lăng Tây nhìn Tô Lăng một cái rồi cúi đầu. Cậu biết Tô Lăng chắc chắn biết tình trạng thân thể ban đầu của cậu, nhưng cậu không thể hỏi, cậu không biết giải thích tại sao mình biết chuyện đó. Cậu tuy không biết đạo lý đối nhân xử thế nhưng cũng biết việc mình thay đổi thân thể là việc kỳ lạ, Tô Lăng tin hay không thì không nói, nhưng có thể cậu sẽ bị chuyển đến bệnh viện tâm thần.

Lục Lăng Tây không nói gì, ông Tô chọc chọc Tô Lăng, ý bảo anh mở miệng trước. Hai người đều là người trẻ tuổi, sẽ dễ nói chuyện hơn.

Tô Lăng thấy ông Tô ra hiệu, thần trí hoảng hốt sau khi nhìn thấy Lục Lăng Tây rút cuộc cũng kéo trở về. Có thể là thấy tư thế nửa nằm của Lục Lăng Tây giống thiếu niên trong trí nhớ kia, Tô Lăng như bị ma xui quỷ khiến nói một câu, "Tôi quen một người bạn cũng tên là Lục Lăng Tây."

Trong lòng Lục Lăng Tây động dậy, ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: "Thật sao?"

Tô Lăng do dự gật đầu, anh không biết vì sao lại nói đến chuyện này, nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Lục Lăng Tây do dự vài giây, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Cậu ấy bây giờ ra sao?" Nhận ra rằng nói thế thì không ổn lắm, Lục Lăng Tây vội giải thích: "Tôi hỏi là người bạn giống tên tôi ấy, cậu ấy đang làm gì?"

Về mặt Tô Lăng buồn bã, trầm giọng nói: "Cậu ấy qua đời rồi, vào mấy ngày trước."

"Qua đời?" Lục Lăng Tây không nói rõ được trong lòng cảm thấy thế nào sau khi nghe được tin này, theo bản năng hỏi tiếp: "Sao lại qua đời?"

Tô Lăng im lặng vài giây, chậm rãi nói: "Vài ngày trước cậu ấy làm một cuộc phẫu thuật, trong lúc phẫu thuật lá lách bị vỡ, máu chảy quá nhiều nên không thể cứu được."

Lá lách bị vỡ máu chảy quá nhiều... Thì ra cậu đã chết rồi sao? Lục Lăng Tây ngơ ngác nghĩ. Cậu còn nghĩ là mình và chủ nhân thân thể này trao đổi thân thể, thì ra cậu đã chết và sống lại trong thân thể lạnh lặn này. Lục Lăng Tây không nói rõ được cảm giác trong lòng là gì, giống như đau khổ, nhưng ngoài đau khổ lại có một tia giải thoát.

Cậu nhớ đến câu nói kia của phụ thân, "Lần cuối cùng..."

Lúc phụ thân nói câu ấy, tuy cậu không nói gì nhưng trong lòng thật ra có chút mong chờ. Từ nhỏ đến lớn, cậu đã được dạy rằng cậu là người duy nhất có thể cứu anh trai, cậu được sinh ra chỉ vì anh trai. Vì anh trai, khi cậu vừa sinh ra đã bị lấy máu cuống rốn. Vì anh trai, cậu chịu sự đau đớn khi bị hút tủy xương. Vì anh trai, cậu không được đi học, không được kết bạn, chỉ yên lặng ở trong nhà. Vì anh trai...

Cậu biết cậu không nên oán hận gì cả, tính mạng của cậu là do phụ thân mẫu thân ban tặng, giá trị tồn tại của cậu là vì anh trai cần. Nhưng trong đêm, sau khi cậu bị hút tủy xương đến nỗi đau không ngủ được, khi cậu không thể ra ngoài chỉ có thể cô đơn nhìn bạn hàng xóm đi học, đôi lúc cũng nghĩ, cậu ghét cuộc sống này, cậu muốn thoát khỏi người nhà, thoát khỏi anh trai.

Nhưng mỗi khi thấy nụ cười của anh trai với cậu sau khi giã dũa thoát khỏi bàn tay của thần chết, thì cậu lại thấy xấu hổ vì suy nghĩ ích kỷ trong nháy mắt của mình. Cậu cảm thấy rất mâu thuẫn, cậu vừa cảm thấy mình nên cứu anh trai, nhưng đồng thời cũng thấy rất mệt mỏi. Cậu không nhớ rõ anh trai từ nhỏ đến lớn đã đến bệnh viện bao nhiêu lần khi bệnh tái phát, nhưng khi cậu và anh trai đều yếu ớt nằm trên giường bệnh, thì trong mắt mẫu thân mãi mãi chỉ có mình anh trai.

Bây giờ cậu đã chết, cậu bỏ ra chính mạng sống của mình, có thể nói là cậu không hề nợ phụ thân mẫu thân nữa hay không, họ cho cậu cuộc sống, họ nuôi dưỡng cậu, cuối cùng thì cậu đã trả hết nợ.

Thấy Lục Lăng Tây im lặng không nói gì, ông Tô không vừa lòng trừng mắt nhìn Tô Lăng, ai lại nói với bệnh nhân mấy việc này chứ? Gì mà cùng họ cùng tên phẫu thuật thất bại qua đời, không phải là đang hù dọa người ta sao? Cháu xem đi, đứa bé kia sợ rồi kia?

Tô Lăng im lặng cười khỏ, anh muốn đổi sang chuyện khác thoải mái hơn, bỗng thiếu niên trên giường ngẩng đầu hỏi một chuyện cuối cùng."

"Bạn của anh chết rồi, người nhà cậu ấy có sao không?"

Lời của tác giả: Thấy có người nghi ngờ phản ứng của cha mẹ Lục Lăng Tây kiếp trước, giải thích đôi chút về chuyện này.

Thứ nhất, nếu một đôi vợ chồng có đứa con đầu tiên bị bệnh bạch cầu, chỉ cần bọn họ có thể sinh tiếp, khi bác sĩ đề nghị như vậy thì hầu như đều sinh thêm một đứa khác. Tế bào của anh chị em ruột có độ phù

hợp cao nhất. Trong tình huống này, không dễ nói ra được tâm lý của cha mẹ, hai người đều là con mình, chắc chắn là ai cũng đều phải cứu, dưới cam kết rằng đứa thứ hai không có việc gì sẽ cố hết sức cứu đứa thứ nhất, có thể là sẽ là lựa chọn của mọi người. Hơn nữa đứa con đầu bị bệnh, cha mẹ theo bản năng sẽ chú ý hơn, là người thì luôn thương xót cho kẻ yếu, đứa thứ hai theo ý nghĩa thì đúng là vì đứa thứ nhất mà được sống.

Thứ hai, cha mẹ của Lục Lăng Tây trong kiếp trước có phản ứng hơi quá, nhất là người mẹ, việc này cũng có nguyên nhân, sau này sẽ nói tiếp. Là một tác giả kun đam mê tình tiết máu chó, các bạn phải cho tôi có cơ hội tạt máu chó a ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-vien-nhat-thuong>